

[Formanden.]

plenarforsamling den 9. december 1948 vedtagne konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab.

Sagen vil blive behandlet først i folketinget.

Med skrivelse af gårs dato fremsender arbejds- og socialministeren:

Forslag til rigsdagsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i San Francisco i året 1948 vedtagen konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig.

Det påhviler mig at stille forslag om behandlingen af dette forslag til rigsdagsbeslutning. Mit forslag vil gå ud på, at forslaget underkastets to behandlinger efter reglerne for lovforslags første og anden behandling, dog således at de herfor fastsatte frister ikke kommer til anvendelse. Dette forslag vil komme på dagsordenen for et senere møde.

I skrivelse af 30. d. m. anmoder ministeren for offentlige arbejder om, at der må blive foretaget valg af et medlem til jernbanerådet i stedet for folketingsmand Stæhr Johansen, der har ønsket at udtræde af nævnte råd.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hilga Pedersen): Jeg har herved den ære for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om udgivelsen af en lovtidende og en ministerialtidende.

Ved en lov af 14. december 1923 blev lovtidendeloven af 25. juni 1870 ændret således, at der ved kongelig anordning kunne træffes bestemmelse om, at visse grupper af ministerielle anordninger ikke skulle indføres i lovtidende.

Det havde været justitsministeriets mening, at de pågældende anordninger overhovedet ikke skulle optages i lovtidende, men under lovforslagets behandling på rigsdagen indsattes der en bestemmelse om, at der i lovtidende skulle optages en kort meddelelse om sådanne anordninger med angivelse af deres udfærdigelses- og ikrafttrædelsesdag.

Det har imidlertid vist sig, at disse meddelelser i lovtidende er uden betydning, da den, der er interesseret i en bestemt vedtægt eller lignende, alligevel må henvende sig til den myndighed, som har udfærdiget vedtægten, for at få oplysning om dens indhold. Lovforslaget, der må ses som et

led i ministeriets bestræbelser for at nedbringe udgifterne til lovtidende, ophæver derfor pligten til at optage de pågældende meddelelser i lovtidende.

Idet jeg iøvrigt henholder mig til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale det til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Weikop): Hermed har jeg den ære for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov nr. 23 af 1. marts 1889 om handelsregistre, firma og prokura.

Der er i den senere tid blevet gennemført en række forhøjelser af gebyrer, der opkræves af forskellige statsinstitutioner til dækning af udgifterne ved disses drift. Jeg skal således nævne, at der administrativt i henhold til hjemmel hertil i de pågældende love er foretaget forhøjelser af gebyrerne for anmeldelser til aktieselskabsregistret, forsikringsregistret og foreningsregistret, for forskellige ekspeditioner i patentdirektoratet og for undersøgelser ved statsprøveanstalten og statens kontrol med guld- og sølvvarer. Ved lov er gennemført forhøjelser af årsafgifterne for patenter, og jeg har for nogle dage siden forelagt forslag for rigsdagen om forhøjede afgifter for tilsyn med skibe og om indførelse af nye afgifter for måling af skibe og for registrering af skibe. Til denne samling af afgiftsbestemmelser slutter sig nærværende forslag.

Forslaget er dog af en lidt særegen karakter, idet det foruden at skabe muligheder for en forhøjelse af afgifterne for anmeldelser til handelsregistrene tilsigter en overflytning af visse af disse afgifter fra kommunale kasser til statskassen.

Til supplerung af den forklaring herpå, som bemærkningerne til lovforslaget indeholder, vil jeg gerne give en lille historisk redegørelse for den nugældende bestemmelses tilblivelse. Da forslaget til firmaloven blev forelagt i 1886, lød det på, at afgifterne skulle tilfalde for Københavns vedkommende stadens kasse og ellers statskassen. Dette var naturligt, fordi handelsregistrene skulle føres henholdsvis af Københavns magistrat og politimestrene. Under lovforslagets behandling i landstinget rejste der sig imidlertid røster til fordel for at lade også afgifterne udenfor København tilfalde de kommunale kasser. Dette havde været tilfældet efter firmaloven af 1862, og det anførtes, at der netop — i årene forud for 1886 — var pålagt kommunerne en række nye udgifter, og at den eengangssindtægt, som oprettelsen af de nye handelsregistre ville